

DISCURSUL D-LUI MICLESCU

Cruda s^ortă, care a răpit dintre noi pe Gheorghe Duca, ne-a lăsat slaba mână-gâere, de a'i duce, un timp, rămășițele pământesci în drumul spre ultimul lor locaș. Acum s'a terminat această tristă datorie. Viu în numele Direcțiunei Căilor Ferate și a foștilor săi colaboratori să'i zic un ultim adio și să'i exprim, în acest moment de veșnică despărțire, sentimentele de înaltă stimă și de sinceră iubire ce i-au păstrat. Viu, în numele întregului personal al Căilor Ferate, să salut pentru ultima oară pe un șef venerat, s'ăi exprim nemărginita'i recunoscită pentru solitudinea ce i-a arătat în tot timpul administrațiunei sale.

Nu voi încerca a vorbi de trecutul lui Duca, care a precedat venirea sa în capul Direcțiunei Căilor Ferate, trecut care singur ajunge pentru a ilustra viața unui om ; voesc numai să reîmprospătez, prin câte-va cuvinte, amintirea înțeleptei sale administrațiuni în cei opt ani de activitate ce a consacrat drumului de fer.

Incepuse d'abia să se bucure de roadele strălucite ce le da opera sa de organizare a scoalei de Poduri și Șosele, când s'a văduț, în anul 1888, numit Director general al Căilor Ferate.

În această funcțiune, moștenea o situațiune din cele mai grele, creată printr'o creștere repede a activității comerciale a țării. Trebuia, nu numai să administreze o rețea îndoită în ultimii cei din urmă 4 ani, dar trebuia mai cu seamă să facă față unor nevoi de trafic, crescute în proporțiuni și mai mari încă, și cari tocmai din cauza repede lor creșteri, neputând fi de timp preîntâmpinate, ajunsese să pună în diferență interesele comerciale și siguranța exploatărei.

Duca se puse cu curagiu pe lucru, și în 8 ani de administrație, parveni a dota drumul de fer cu cea mai mare parte din instalațiunile necesare, și în stare a face față nevoilor unul trafic mereu în creștere și exigențelor din ce în ce mai mari ale siguranței.

Ast-fel spori și prefăcu radical un însemnat număr de gări, înființă altele înmulți și desvoltă instalațiunile lor, începu construirea liniei a doua spre Ploesci, spori materialul de tracțiune și de transport, înzestră gările cu aparate de siguranță pentru manevrarea acelor și semnalelor, într'un cuvânt, făcu în timpul celor câți-va ani ai

administrațiunii sale, ca drumurile de fer să ia un mare avânt de progres, și le puse în stare să aducă foloasele pe cari țara era în drept să le aștepte.

Dar acțiunea de organizare a lui Duca nu se mărgini aci. El pricepuse că, în țara noastră, unde personalul administrațiunilor se recrutează cu foarte mare greutate trebuiau luate măsuri speciale pentru a forma mai cu seamă pe acel al drumurilor de fer, și pentru al atașa administrațiunii, asigurând existența lui și familiei lui, după îndeplinirea unui număr de ani de serviciu sau în cazuri de accidente.

În această ordine de idei, Duca înmulți școlile speciale și făcu să se decreteze statutele unei case de pensuni și a unei case de ajutor.

Experiența în curând probă cât de utilă și de umanitară fu opera sa. Cea mai mare parte a personalului tehnic fu instruit în aceste școli, și multe familii scăpate de atunci din miserie, vor bine-cuvânta cu drept cuvânt memoria lui Duca.

Ar fi încă multe de spus dacă ași avea a pune în evidență toate calitățile morale și cetățenești ale lui Duca. Le voi resuma zicând că a fost în toată puterea cuvântului un om de bine, un bun cetățean, un bun camarad și un neîntrecut părinte de familie.

Fie ca regretele unanime și dovezile de simpatie manifestate aci, de această numeroasă adunare, să poată aduce o alinare durerii familiei sale, atât de mult încercată. Adio! Duca. Amintirea înaltelor tale calități va rămânea neștearsă în inimile acelor cari te-au cunoscut.

